

или наукъ, когато ся остави отъ нѣкое зло, или струва добро безъ да гледа за своя полза и проч. А по' годѣми тѣ отъ тѣя ся возвалявать.

235-о. Първо прочее изявявамы му радость тж си за нѣщо то, кое то е сторилъ, послѣ го хвалимъ чи стало причина радости, утѣшенія, блакости, и проч, и колко го пофалихъ за то които го чюхъ, и какъ и самъ си той усѣща радость и душевно благодареніе, кога то совѣсть та му согласно съ вѣнкашны тѣ человекы го хвали и благодари. Послѣ го подканямы да не ся оставя отъ таквы добри дѣла, за да може да добіе здрава слава, имѣніе, или пріятели.

236-о. Не треба да ся простирамы, и да пригледвамы вѣнкашны тѣ му добрины, защо достопохваленъ е, и кой то споредъ сила та си, и честь та си струва по' малки добры дѣла. Хвали ся и който сж е оставилъ отъ злы некои негови нравы, или дору можяше да повреди нѣкого, той не рачи. Израженіе треба весело, но не много украсенно и распалено. Писвать ся и посредствомъ ни хвалителни писма, гдѣ то нема мѣсто за подканяніѣ; тамо кратко явявамы си радость тж, и уцѣнявамы дѣло то.

Б. ВОЗХВАЛИТЕЛЬНЫЙ

237-о. Дѣло то хвалимъ, а человекъ возхвалявамы; за това и собраніе отъ много хваленія дума ся Возхваленіе. Когато нѣкой нашъ пріятель, или незнаенъ, често струва общеполезны, и славны дѣла, а ни и искамы да го возхвалимъ, треба да земамы причинъ нѣкое скорошно негово дѣло, или заминало, за кое то като смы ся научили, смы ся зарадовали; и като почнемъ да хвалимъ то,